

Dankwoord

De aandachtige lezer zal het merken. Die andere wijs ik er op: deze tekst werd niet verbeterd. Het is te zeggen: mijn promotoren, begeleiders en andere welwillenden keken deze tekst niet na. Het gevolg laat zich duidelijk merken: minder begrijpelijke en gebruikelijke taal wellicht, geen helder gestructureerde en rechtlijnige redeneringen, geen censuur, geen politieke correctheid, geen nuances of verzachtende omstandigheden; maar wel de waarheid en niets dan de waarheid. Waarmee ik niet wil impliceren dat laatstgenoemden het laatstgenoemde niet zouden genegen zijn. Een deel van waarvoor ik u waarschuwde, is hierbij reeds geïllustreerd.

U wist het al langer: De wereld is niet eerlijk. *Velen* hebben bijgedragen, maar er is er maar *één* die met de hoofdprijs gaat lopen. Gelukkig ben ik die “*één*”. Het daarnet gestelde euvel beschouw ik daarmee als deels gecompenseerd. De “*velen*” rest een eervolle vermelding. Daarom had ik nog graag, zoals dat in het Schoon Vlaams dan heet, een “woordje geplacéerd” (U merkt dat er dan ook een stukje Frans aan te pas komt).

Vasthouden is loslaten.

Mijn ouders zagen Tanja en ik het land uit trekken, eerst naar Engeland. Maar dat ze ons naar Nederland (naar Holland!) lieten gaan, bewijst hun onvoorwaardelijke steun en vertrouwen. Zonder hen stond ik nu niet waar ik nu sta. Merci.

Weggaan is terugkomen.

Residentie Braeckevelt was altijd een oord van uitbundige blijdschap en mateloos plezier bij repatriëring. Mia, Steven, lieve Sara en kleine Robbe, bedankt voor jullie gastvrijheid in de voorbije jaren. Dat we nog veel mogen komen (spelen).

Verdedigen is aanvallen.

Martien en Jan wisselden de landsverdediging ook meermaals af met grensoverschrijdende diepe penetraties op Nederlandse grondgebied; steevast met verkennende en vredelievende objectieven. Ik salueer.

En dan ben je in het hoge Noorden. “Ja, maar wij zeggen dat zo niet, Komt U uit het Zuiden?, Ik had het niet gemerkt dat u uit België kwam”. Men is altijd beleefd gebleven.

Nemen is geven.

De voltallige afdeling Neuropsychologie (huidig en verleden) wil ik bedanken “om mij op te nemen in hun midden”. Samen met de afdeling Oogheelkunde, met in het bijzonder het Laboratorium voor Experimentele Oogheelkunde, zorgden zij voor een vruchtbare, stimulerende en uitdagende werkomgeving. De faculteit PPSW, samen met het BCN, lagen aan de basis van deze mooie multidisciplinaire samenwerking.

Ik dank alle studenten die zich door mij lieten begeleiden. Hun opleiding was voor een stuk de mijne. Ik denk in het bijzonder aan Else, Ursula, Erik, John en Jorrit. Ik dank ook “mijn” patiënten. Zonder hun medewerking en inspanning bleven mijn ideeën ideeën. Ik hoop dat iedereen iets bijgeleerd heeft en dat het uiteindelijk resulteerde in een verhoging van hun kwaliteit van leven.

De mensen op de polikliniek Oogheelkunde, en Albert, dank ik voor hun ondersteuning bij en tijdens mijn oogheelkundige bezigheden. Voor statistische en andere culinaire vragen kon ik terecht bij Ivo Molenaar. Voor de neurologische aspecten werd ik bijgestaan door Jan Kuks.

Ik dank ook het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (CBR) voor hun wetenschappelijke interesse, openheid en medewerking voor en aan dit onderzoek. Ik dank in het bijzonder Ruud Bredewoud, Sander Bison en Rinus Kempeneers. In dezelfde adem zeg ik dankjewel aan Rijschool Bosman, met in het bijzonder Bert Bosman. “We rijden onder het alziende oog van BB” zal nooit meer dezelfde betekenis hebben. Ook het Verkeerskundig Studiecentrum bedank ik, want niet iedereen mocht de echte weg op. Ik bedank verder alle doorverwijzende instanties. Het waren er veel, over heel Nederland verspreid. De kans is dus reëel dat ik iemand vergeet en daarom omzeil ik het probleem: Ik dank alle interne en perifere oogartsen, neurologen en neuropsychologen alsook de vele (visuele) revalidatiecentra die patiënten doorverwezen en/of expertise uitwisselden.

Schrijven is schrappen.

Na het verzamelen van de gegevens, volgde een periode van (poging tot) rapportage. Sommigen hebben van deze periode genoten, wat hun goed recht is. Het corrigeren van teksten wordt tot op heden niet beschouwd als een volwaardige sport. Maar als ik Jacques Rogge (huidig voorzitter van het Internationaal Olympisch Comité) nog eens spreek, zal ik dit zeker aan de orde stellen. Wiebo, Aart, Frans en Tanja: bedankt om mij op het taalkundig rechte pad te houden.

Spreeken is luisteren.

Ik heb “de stiel” zo goed mogelijk geleerd. Ik dank dus in het bijzonder mijn directe begeleiders; Wiebo in de eerste plaats. Ik kon hem meteen volgen, zoals wij dat zeggen, en hij mij. Behalve die keer dat hij, bij zeer geringe temperatuur, matig tot vrij sterke wind en uiterst schaars gekleed, de Waddenzee indook. Toen heb ik, in een moment van zwakte, getwijfeld. Aan Aart heb je een uitstekende discussiepartner bij wie de rooster een veel “gebezigd” voorwerp is. Met een passie voor detail belichaamt Aart de te-weing-begrepen idee dat “een gelijkspel een overwinning kan zijn”. De term “stimulering” wijs ik toe aan Frans. Hoe zou je anders zeilinitiatie, eerste (poster)presentaties, eerste fietstochtorganisatie, computerprogrammering, experimentuitvoering, Eyelinks en MACdoctrine samenvatten? U mag altijd iets beters suggereren.

Werken is ontspannen.

Groene Uilen Heren-3. Vrienden, kameraden en ander basketballend gespuis, nog even voor de duidelijkheid: Een korf is niet enkel om fruit in te dragen, een plein is niet enkel een marktplaats, een dakgoot is niet enkel een regenafvoerpijp en een oudemannen-move is eigenlijk een beredeneerde en op ervaring berustende efficiënte handeling, waar “jonkies” altijd in trappen. Iedereen heeft van mij nog een vriendelijke elleboogstoot te goed.

Gedeeld is dubbel.

Het meest dank ik Tanja. Jaja ...woorden doen hier onrecht. Ik zwijg dus maar beter.

Aan alles komt een eind. Behalve aan een worstje. Maar dit is een begin.

